

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **TV-CZ s.r.o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupené Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2015, č. j. RRTV/1394/2015-RUD,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 24. 3. 2015, kterým jí byla podle ust. § 60 odst. 1 písm. e) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, kterého se dopustila tím, že na písemnou výzvu Rady nezapůjčila záznam vysílání programu ACTIVE TV ze dne 21. ledna 2014 z časového úseku od 16:00 do 23:00 hodin. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že dopisem doručeným žalobkyni dne 7. 2. 2014 si vyžádala zapůjčení

kontinuálního záznamu vysílání označeného programu ze dne 21. 1. 2014, a to ve lhůtě 15 dnů. Jelikož žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala, žalovaná ji dne 5. 4. 2014 upozornila na porušování povinnosti podle ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a stanovila jí lhůtu k nápravě v délce 14 dnů. Protože žalobkyně nereagovala ani na toto upozornění, zahájil rada dne 13. 5. 2014 se žalobkyní správní řízení a po vyjádření žalobkyně a opatření podkladů vydala dne 19. 8. 2014 rozhodnutí, kterým žalobkyni uložila pokutu ve výši 200 000,- Kč. Toto rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 A 178/2014-37, když shledal nedostatečným zhodnocení míry zavinění při úvaze o výši uložené sankce. Po novém zhodnocení věci tak Rada vydala napadené rozhodnutí, jímž uložila pokutu ve stejné výši.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně především namítla, že napadené rozhodnutí o uložení sankce bylo vydáno po marném uplynutí lhůty podle ust. § 61 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Dále vytkla, že na aktuální porušení zákona byla upozorněna podle ust. § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a tedy že pokutu by bylo možno uložit až za nové porušení zákona, nikoliv tedy za stejný skutek. Žalovaná rovněž měla při stanovení výše pokuty výrazně překročit meze správního uvážení, když nezohlednila jednak nepatrné postavení žalobkyně na mediálním trhu a jednak svou dřívější rozhodovací praxi, kdy ukládala sankce mnohem nižší. Výše nyní uložené sankce je pro žalobkyni až likvidační. Soud by proto měl zvážit též možnost moderace pokuty, pokud by napadené rozhodnutí nezrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobní námitky.

Při jednání soudu dne 20. srpna 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Pověřená zástupkyně žalované navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně především namítla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí zákonem stanovené jedno roční subjektivní lhůty. Žalovaná vyzvala žalobkyni k poskytnutí záznamu dopisem ze dne 24. 1. 2014 a stanovila jí lhůtu 15 dní k poskytnutí záznamu. Žádost byla žalobkyni byla doručena dne 7. 2. 2014 a lhůta pro zapůjčení záznamu uběhla dne 24. 2. 2014. Od 25. 2. 2014 tak žalovaná věděla o tom, že žalobkyně vyžádaný záznam nedodala a porušila tak svou zákonnou povinnost. Podle ustanovení § 61 odst. 1 zák. č. 231/2001 Sb. měla žalovaná uložit pokutu nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, tj. nejpozději tedy do dne 25. 2. 2015. Pokuta však byla uložena až napadeným rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, tj. po marném uplynutí uvedené jednoleté lhůty. Z tohoto důvodu má žalobkyně za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a jako takové má být zrušeno.

Tuto námitku soud jako nedůvodnou odmítl.

Podle ust. § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, pokutu Rada uloží do jednoho roku

ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.

Zákon tedy stanoví pro uložení pokuty jednorocní subjektivní lhůtu, jež se počítá ode dne, kdy se Rada pro rozhlasové a televizní vysílání dozvěděla o porušení povinnosti. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že v projednávané věci začala tato lhůta běžet dne 25. 2. 2014, tedy když žalovaná zjistila, že žalobkyně jí ani v dodatečné lhůtě nepředložila požadovaný záznam. Žalobce se však mýlí, má-li za to, že tato lhůta uplynula dnem 25. 2. 2015. Jak je z obsahu správního spisu zřejmé, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání již jednou o uložení sankce za tento delikt žalobkyně rozhodla, a to rozhodnutím ze dne 19. 8. 2014, č. j. RUD/3145/2014. Žalobkyně však proti tomuto rozhodnutí podala dne 31. 10. 2014 žalobu k Městskému soudu v Praze, což mělo podstatný vliv na další běh této jednorocní subjektivní lhůty, a to vzhledem ke speciální úpravě obsažené v ust. § 41 soudního řádu správního.

Podle této normy stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávních celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.

Z citované normy tedy vyplývá, že podáním žaloby došlo k pozastavení běhu jednorocní subjektivní lhůty, a to až do dne 3. 3. 2015, kdy nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8A 178/2014-37, kterým bylo ono původní rozhodnutí žalované zrušeno. Z uvedených údajů je tak zřejmé, že z jednorocní lhůty uplynulo do jejího pozastavení dne 31. 10. 2014 jen osm měsíců a šest dnů. Zbytek lhůty tedy činil ještě téměř čtyři měsíce (bez šesti dnů), takže obnovil-li se její běh po právní moci prvního rozsudku dne 3. 3. 2015, skončila celá lhůta až v průběhu měsíce června 2015. Vzhledem k tomu, že nyní přezkoumávané rozhodnutí vydala žalovaná již dne 24. 3. 2015, je zřejmé, že tak učinila včas, tedy ještě v otevřené jednorocní subjektivní lhůtě.

Dále žalobkyně uvedla, že ust. § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je nutno vykládat v kontextu, přičemž smyslem upozornění je dát provozovateli vysílání možnost, aby se už nedopouštěl vytýkaného porušení zákona a poučil se ze svých pochybení do budoucna. Institut upozornění tedy plní funkci preventivní, varovnou, to však především předpokládá, že upozornění musí být doručeno dříve, než dojde k případnému novému porušení zákona, za něž má být sankce uložena. V opačném případě institut upozornění ztrácí zcela svůj smysl. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokutu lze uložit až za nové obdobné porušení zákona, nikoliv za ten stejný skutek, na který jsme byli upozorněni. I ve správním řízení se totiž musí aplikovat zásada ne bis in idem, tzn. že bychom my byli za jeden skutek již potrestáni jednak

samotným upozorněním, tak i pokutou. To ovšem nelze a pro jeden skutek nelze udělit upozornění a následně sankci.

Rovněž tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Výklad a aplikaci ust. § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, nabízené žalobkyní, se týkají situací, kdy k porušení některé z povinností provozovatele televizního vysílání dojde jednorázovým skutkem, který poté, co se odehraje, přirozeně nelze „vzít zpět“. To se typicky týká situací, kdy provozovatel televizního vysílání například nedodrží některá z omezení, stanovených v ust. § 32 odst. 1 písm. b) až j) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání pro vysílání některých pořadů. V takové situaci platí, že žalovaná provozovatele upozorní na to, že porušil zákon odvysíláním pořadu v rozporu s citovanými normami, a teprve pokud by provozovatel ani v budoucnu tato omezení nerespektoval, a znovu by tedy odvysílal pořad v rozporu se zákonem, přistoupila by k uložení sankce právě za toto nové porušení povinnosti.

V projednávané věci však o takový případ rozhodně nešlo. Povinností žalobkyně bylo na písemnou výzvu zapůjčit Radě záznam konkrétního pořadu. Pokud žalobkyně této výzvě nevyhověla, nejednalo se o jednorázový skutek, ale o nastolení závadného stavu porušujícího povinnosti provozovatele televizního vysílání. Právě na vznik tohoto stavu žalovaná žalobkyni upozornila a k jeho odstranění jí stanovila dodatečnou lhůtu, jak jí umožňuje ust. § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Jestliže by tedy žalobkyně ve stanovené lhůtě provedla nápravu a závadný stav odstranila, žalovaná by podle ust. § 59 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání sankci neuložila. Soud zde zdůrazňuje, že právní institut upozornění podle ust. § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je koncipován zejména pro řešení takových situací, kdy provozovatel televizního vysílání může dodatečnou nápravou předejít uložení sankce. Rozhodně pak bylo nutno odmítnout tvrzení žalobkyně o tom, že by byla trestána dvakrát za tentýž skutek, protože upozornění na porušování povinnosti stanovené zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání není žádným trestem, jak se mylně domnívá žalobkyně, ale naopak opatřením, jež má uložení trestu předejít.

Žalobkyně dále uvedla, že předmětný záznam ve stanovené lhůtě skutečně neposkytla, ovšem k tomu poukázala na to, že na upozornění žalované ani na další její úkony ve správním řízení nereagovala nikoli úmyslně, ale nedopatřením (svou vědomou nedbalostí), kdy při předávání agendy jednatelů společnosti od ledna 2014 až do 16. 7. 2014 nevybírali datovou schránku. V prosinci roku 2013 skončila ve své funkci druhá jednatelka, která do té doby datové schránky měla na starosti. Následně ovšem při předávání kompetencí na zaměstnance došlo nedopatřením k tomu, že datová schránka nebyla nikým v daném časovém úseku vybírána. O této skutečnosti byla žalovaná informována omluvným dopisem dne 24. 7. 2014, kdy již v datové schránce byla fiktivně doručena žádost o zapůjčení záznamu z uvedeného data. Rovněž fiktivně bylo doručeno upozornění na porušení zákona a další písemné úkony žalovaného ve správním řízení v dané věci. Žalovaná však ve svém rozhodnutí k tomuto vůbec nepřihlédla, byť je to pro věc naprosto zásadní a podstatné. Kdyby totiž žalobkyně o žádosti žalované věděla, byla připravena k okamžité součinnosti. Má tak za to, že žalovaná k této skutečnosti měla jednoznačně přihlédnout a pokutu buď neudělit vůbec, nebo daleko v nižší výši.

Ani tato žalobní námitka není důvodná. Soud nemá za to, že by žalobkyní popsané okolnosti doručování výzvy k předložení záznamu pořadu, resp. upozornění na porušování povinnosti stanovené zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání byly relevantní pro úvahy žalované o odpovědnosti za delikt a o výši sankce. Měla-li žalobkyně v předmětné době zřízenou datovou schránku, měla správu svých záležitostí zorganizovat tak, aby tato schránka byla s potřebnou frekvencí vybírána. Nestalo-li se tak, jdou následky takové skutečnosti plně k tíži žalobkyně, která se nemůže vůči třetím osobám či orgánům veřejné správy dovolávat vlastní nedbalosti. Jak výzva k předložení záznamu, tak upozornění byly žalobkyni řádně doručeny, a důvody, pro které nemohla těmito opatřeními žalované vyhovět, nepovažuje soud za relevantní. Pro úplnost lze uvést, že za takové by bylo možno považovat například narušení vnitřního chodu a správy záležitostí žalobkyně protiprávním jednáním třetích osob anebo vlivem přírodních sil (např. povodní), ovšem tvrzené „*předávání agendy jednatelů společnosti od ledna 2014 až 16. 7. 2014*“ (viz část IV. žaloby) do této kategorie nespadá. Jak uvedeno výše, je odpovědností žalobkyně, aby své vnitřní záležitosti náležitě spravoval.

Dále žalobkyně namítla, že žalovaná při stanovení pokuty překročila výrazným způsobem meze volného správního uvážení a to při rozhodování o výši pokuty. S přihlédnutím k rozhodování žalované v obdobných případech porušení § 32 odst. 1 písm. l) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je výše uložené sankce nepřiměřeně vysoká, a to i s ohledem na charakter tohoto porušení ve srovnání se stávající správní praxí žalované při ukládání sankcí za takové porušení a rovněž i z důvodů nesprávného posouzení zákonných kritérií pro stanovení přiměřenosti výše sankce žalovaným. Zde žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53, dále na rozsudek ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2As 7/2005-86 a pak na rozsudek č. j. 1 Afs 1/2012-36, z něhož dovodila předpoklady pro moderaci výše sankce soudem. Uvedla, že jako provozovatel malé teleshoppingové televize s neměřitelnou sledovaností a s malými příjmy má zanedbatelné nepatrné postavení na mediálním trhu a že žalovaná toto postavení dostatečně nezohlednila ve výši ukládané sankce. Rovněž zdůraznila, že na upozornění žalované ani na její další úkony ve správním řízení nereagovala nikoli úmyslně, ale nedopatřením (svou vědomou nedbalostí), když při předávání agendy mezi zaměstnanci společnosti od ledna 2014 až do 16. 7. 2014 nevybírala datovou schránku. O této skutečnosti žalobkyně informovala žalovanou až dopisem dne 24. 7. 2014, kdy již v datové schránce byla fiktivně doručena žádost o zapůjčení záznamu z uvedeného data. Žalovaná však k omluvě nepřihlédla a nijak to nezohlednila, i když je to pro věc podstatné a relevantní.

Dále žalobkyně odmítla, že by se v minulosti obdobného porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dopustila. Stalo se tak pouze v daném období tohoto roku, kdy žalobkyně nevybírala datovou schránku a na žádosti žalované tak nemohlo být reagováno. Do té doby žalobkyně vždy plnila svoje povinnosti důsledně a bez jakýchkoliv problémů. Nemohla tak ani využít možnosti nápravy vytýkaného porušení, protože se o požadavku žalované na dodání záznamu vlastní nedbalostí nedozvěděla.

Pokud jde o překročení mezí volného správního uvážení při stanovení výše sankce, žalovaná se ho dopustila tím, že nezohlednila vlastní správní praxi. Za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona o provozování rozhlasového a televizního

vysílání spočívající v nedodání záznamu vůbec, žalovaná provozovatelům ukládala v minulosti sankce mnohem nižší, například rozhodnutím sp. zn./Ident.: 2013/380/LOJ/Jin (Jindřichohradecká televizní s.r.o.) a sp. zn./Ident.: 2011/665/RUD (Strakonická televize s.r.o.), kdy byla uložena sankce ve výši 10 000,- Kč, a rozhodnutím sp. zn./Ident.: 2010/1152/LOJ/TOT (TOTALPRESS s.r.o.), kdy byla uložena sankce ve výši 50.000,- Kč.

Žalobkyně konečně namítla, že při ukládání sankce žalovaná nehodnotila postavení provozovatele na mediálním trhu jako takové, neboť dle odůvodnění žalované: „nemělo vliv na samotnou skutkovou podstatu správního deliktu a nelze v otázce výše pokuty přihlížet k faktu, zdali se jedná o provozovatele vysílání programu s nízkou či vysokou mírou sledovanosti, či případně o dominantní nebo komerčně malý subjekt, neboť se nejedná o porušení ve vztahu k divácké veřejnosti, ale o porušení ve vztahu k orgánu dozoru. Při hodnocení tohoto kritéria nicméně bylo vzato v potaz, že se sice jedná o provozovatele celoplošného vysílání, avšak nejedná se o provozovatele s dominantním postavením na mediálním trhu". Žalobkyně zdůraznila, že při ukládání sankce by měla žalovaná zohlednit postavení provozovatele na mediálním trhu i s ohledem na vlastní správní praxi, byť se nejedná o porušení ve vztahu k divácké veřejnosti. V minulosti postavení provozovatele na mediálním trhu žalovaná zohledňovala - nejen pouze z hlediska, zda je takové postavení dominantní, či ne - a ukládala malým provozovatelům řádově nižší sankce. Uložení řádově vyšší sankce by bylo odůvodnitelné při opakovaném porušení této povinnosti.

Též tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Podle ust. § 61 odst. 2 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se se všemi těmito hledisky vypořádala, když u každého uvedla, jaké konkrétní skutečnosti pod každé hledisko podřazuje a co z nich pro úvahu o výši sankce vyvozuje. Tato úvaha žalované spadá pod správní uvážení, v němž je žalovaná jako orgán veřejné správy nezávislá a jež nepodléhá přezkumné pravomoci soudu. Výjimkou by byla jen situace, kdy by úvahy žalované byly ve zjevném rozporu buď se skutkovými zjištěními nebo se zásadami logického rozvažování anebo pokud by žalovaná takové správní uvážení neprovedla vůbec; nic takového však nebylo v projednávané věci zjištěno. Úvahy žalované ohledně jednotlivých kritérií pro stanovení výše sankce tedy v napadeném rozhodnutí jsou, žalovaná je odůvodnila skutečnostmi, o nichž není pochyb a její úvahy nejsou v rozporu s logikou. Důvodem pro zrušení rozhodnutí pak nemůže být to, že by žalobkyně některé skutečnosti hodnotila jinak, ani to, že podle jejího názoru měly být hodnoceny i skutečnosti jiné, což se plně vztahuje i na žalobkyní předestřenou polemiku ohledně toho, jak mělo či nemělo být hodnoceno její postavení na mediálním trhu.

Pro úplnost lze doplnit, že argumentuje-li žalobkyně nikoliv úmyslným zaviněním, ale nedbalostí, a tím, že se žalované omluvila, musí soud poukázat na to, co uvedl výše ohledně odpovědnosti žalobkyně za správu svých interních záležitostí, kdy

nedostatků v její organizaci nemůže žalobkyně argumentovat ve svůj prospěch. Nadto však soud považuje za podstatné i to, že žalobkyně se ani v průběhu správního řízení, a koneckonců ani v průběhu řízení před soudem nepokusila následky této své tvrzené nedbalosti odstranit či zmírnit. Jestliže totiž její provinění spočívá v tom, že na výzvu žalované nepředložila požadovaný záznam vysílání, mohla tento nežádoucí a zákonu odporující stav odstranit tak, že by alespoň dodatečně tento záznam předložila. V tom jí zahájení řízení o deliktu nijak nebránilo. Byla-li by tedy ono omluvné vyjádření žalobkyně ze dne 22. 7. 2014 doplněno záznamem, který Rada pro rozhlasové a televizní vysílání požadovala, mohla by na to žalobkyně poukazovat jako na polehčující okolnost a domáhat se snížení uložené sankce. Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že žalobkyně v době od zahájení správního řízení neučinila nic k tomu, aby výzvě žalované k předložení záznamu vyhověla, aniž by pro tuto svou nečinnost uvedla jakékoliv relevantní vysvětlení.

Soud pak neshledal důvodnou ani námitku ohledně toho, že žalovaná nerozhoduje v obdobných případech obdobně, když žalobkyně poukázala na dřívější rozhodnutí o obdobném deliktu, kdy jiným provozovatelům televizního vysílání byly uloženy pokuty ve výši 10 000,- Kč, resp. 50 000,- Kč. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se zabývala i úvahami o rozsahu, typu a dosahu vysílání, když vyložila specifika projednávané věci, a konstatovala, že program ACTIVE TV je provozován celoplošně, tedy že jej může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Pokud pak žalobkyně poukazovala na rozhodnutí žalované ohledně jiných provozovatelů televizního vysílání, musel soud poukázat na to, že jak Jindřichohradecká televizní s.r.o., tak Strakonická televize s.r.o., jsou na rozdíl od žalobkyně provozovateli televizního vysílání pouze s místním dosahem. Při srovnání se sankcí uloženou společnosti TOTALPRESS s.r.o. pak soud poukazuje na to, že v případě žalobkyně byla pokuta uložena proto, že jejím nekonáním byla znemožněna kontrola obsahu vysílání, přičemž žalovaná výslovně uvedla, že požadovaný úsek vysílání nebyl vyžádán ke kontrole namátkové, ale na základě konkrétního podezření na porušení zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Soud proto uzavřel tuto úvahu s tím, že žalobkyní namítané případy nejsou shodné s věcí nyní projednávanou, což odůvodňuje odlišnou výši sankce.

Konečně soud neshledal ani důvod vyhovět návrhu žalobkyně, aby moderoval výši uložené sankce. Tvrzené důvody nepřiměřenosti její výše soud nepovažoval za relevantní, a tvrzení o tom, že jde o výši likvidační, pak žalobkyně nijak neodůvodnila, když v žalobě neuvedla nic konkrétního o tom, jaké dopady do jejího hospodaření tato sankce měla mít.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová